

”שְׁטוּ הַעַם וְלָקְטוּ” – בְּשִׁטּוֹתָא.

פי עקר הַיְעִיִּת הַפְּרָנְסָה הוּא מַחְמַת שְׁטוֹת וְהַסְרֹן הַדַּעַת, מַחְמַת שְׁטוֹת מְגִידָה דַּעְתוֹ לְדַבֵּק מִחֻשְׁבֹּתוֹ בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, שְׁהָדוּ עַקְר הַגְּדֻלָּת הַדַּעַת כְּמִבְאָר הַתְּהוֹרָה בְּלִקוּטֵי הַרְאָשׁוֹן סִימָן נד. וְעַל יְדֵי זֶה פְּרָנְסָתוֹ בִּיגִיעָה גְדוֹלָה, בְּחִינַת ”שְׁטוּ הַעַם וְלָקְטוּ” – בְּשִׁטּוֹתָא פְּנִיָּל. וְכָל הַמְמוֹן וְהַפְּרָנְסָה שֶׁהָאָדָם מְרִיחַ עַל יְדֵי יָגִיעַ פְּפוֹ, זֶה הַמְמוֹן הוּא בְּחִינַת בְּרוּר הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּרַר מִן הַסְטָרָא אֲחֵרָא שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּרוּר הַזְּכָרוֹן, וְכְמִבְאָר שֶׁמֶּה בְּהַתְּהוֹרָה הַגְּדֻלָּה עַל פְּסוּק ”וְנֹשֶׁה שְׁמַיִם פְּרִיעָה”, שֶׁהוּא בְּחִינַת יְחִיד צְדִיק וְכֻנְסָת יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּעֱשֶׂה עַל יְדֵי הַמַּשָּׂא וּמִתָּן, שֶׁעַל יְדֵי כָּל הַתְּפִצִּים שֶׁהָאָדָם זוֹכֵה לָהֶם בְּקִדְשָׁה עַל יְדֵי זֶה עוֹלִין הַנִּיצוּצוֹת וְנִכְלָלִין בְּקוּמַת אָדָם וְנֶעֱשֶׂה מִזֶּה יְחִיד צְדִיק וְכֻנְסָת יִשְׂרָאֵל הַגְּדֻלָּה, שְׁהָדוּ בְּחִינַת גְּמַר תַּקֵּן שְׁלֵמוֹת הַזְּכָרוֹן. וּמַחְמַת שֶׁעַקְר הַמְמוֹן וְהַפְּרָנְסָה הוּא עַל יְדֵי בְרוּר הַזְּכָרוֹן, עַל כֵּן כָּל מִי שֶׁרְחוּק מִזֶּה הַזְּכָרוֹן דְּהִינּוּ שְׁטוֹת בִּיגִיעָה מִחֻשְׁבֹּתוֹ בְּעֵלְמָא דְאַתִּי כָּל כֶּף, אֵינִי פְּרָנְסָתוֹ בִּיגִיעָה יוֹתֵר פְּנִיָּל, כִּי הַפְּרָנְסָה וְהַשְׁפַּע הוּא בְּחִינַת בְּרוּר הַנִּיצוּצוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת בְּרוּר הַזְּכָרוֹן פְּנִיָּל. וְעַל כֵּן בְּאֲמַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד כִּי מִדֵּי שֶׁמִּדְּבַק מִחֻשְׁבֹּתוֹ יוֹתֵר בְּעֵלְמָא דְאַתִּי וְשׁוֹמֵר אֶת הַזְּכָרוֹן בְּיוֹתֵר אֵינִי פְּרָנְסָתוֹ בְּנִקְלָה יוֹתֵר, כִּי עַקְר הַשְׁפַּע מִבְּחִינַת זְכָרוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹסֵף פְּנִיָּל. וְהוּא: כָּל הַמְקַבֵּל עָלָיו עַל תּוֹרָה מְעִבְרִין מִמֶּנּוּ עַל מְלֻכּוֹת וְעַל דֶּרֶךְ אֲרָץ, כִּי עַל תּוֹרָה הוּא בְּחִינַת זְכָרוֹן הַגְּדֻלָּה, כִּי עַל יְדֵי הַתּוֹרָה דְּבָקִים בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, עַל כֵּן פְּרָנְסָתוֹ בְּנִקְלָה יוֹתֵר, כִּי מְעִבְרִין מִמֶּנּוּ עַל יְדֵי זֶה, כִּי כָּל הַשְׁפַּע וְהַפְּרָנְסָה מִבְּחִינַת שְׁמִירַת הַזְּכָרוֹן הַגְּדֻלָּה. (לִיקוּטָא חו”מ ב הל’ שׁוֹכֵר ה”ג)

שְׁלוֹם לְאַהֲבֵי בְּנֵי חֲבִיבֵי נְרוּ יְאִיר שְׁלוֹם לְךָ וּלְבֵיתְךָ וְלִיּוֹצְאֵי חֻלְצֵיךָ שְׁחִיחוּ.

מִכְתָּבְךָ קְבֻלָּתִי בְּיוֹם ו’ הָעֶבֶר, גַּם בְּאִמָּנָא קְבֻלָּתִי מִכְתָּבְךָ בְּיוֹם ו’ עֶרֶב שַׁבָּת קִדְשׁ שְׁלַח, עֵתָה אֲדִיעֵךְ יְשׁוּעָתִי וְתַעֲזוּבוּ וְנִפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר עָשִׂה עִמָּנּוּ, כִּי תִהְיֶה לְאֵל גְּמֻרְנוּ הַרְבֵּה בְּהַבְנִינָן הַקְדוּשׁ, וְכִבְרַת גְּמֻרָה הַתְקַרָּה (שֶׁהוּא הַסְטָטִילִיא) וְכֻסְמוֹךְ תִּהְיֶה מְכֻסָּה בְּטַעֲמֵי פִיסִי, וְגַם עוֹסְקִים בְּהִטְיָחָה שֶׁל הַתְּהִלִּים, וְגַם כִּבְרַת הַנְּחִמָתִי מַעוֹת עַל תְּשׁוּבָה חֲלוּנוֹת. וְכִבְרַת קִנְיַתִּי דַּלֵּת נְאֻם, וְכִבְרַת מְלֹא עֵפֶר לְהַשׁוּוֹת הַגּוֹמוֹת, וְהַכֵּל הִיָּה בִישׁוּעָתִי הַ יְנֻרְאֹתַי הַגְּדוֹלִים. וְכֻסְמוֹךְ הַ יְנַפְלָל שֶׁמֶּה אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם בְּרָאשׁ הַשְּׁנֵה הַסְמוּךְ הַכֵּא עֲלֵינוּ לְטוֹבָה, יִרְאֵנוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבַנּוּ וְכוּ. וְלִבְאָר לְךָ בְּפְרִטִיּוֹת מַעֲשֵׂה הַ הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר חֲסִדוֹ בְּנֵה, אֵינִי הַזְּמִן מִסְפִּיעַ עֵתָה; עַד הִנֵּה עֲזַרְנוּ רַחֲמֵינוּ יְהִבְרָה, כֵּן יִגְמַר בְּעַדְנוּ לְגֻמְרוֹ גַּם כָּל בְּנֵי הַבֵּית הַשִּׁיבִי לְזֶה הַסְמוּךְ מִמְּהָרָה, וְהַעֲקֵר שְׁיִגְמַר הַ בְּעַדְנוּ הַבְנִינָן הַקְדוּשׁ בְּרוּחֵי נְחִיּוֹת, הַנִּבְנָה עַל יְדֵי קְבוּצַת נְפֻשׁוֹת יִשְׂרָאֵל הַתְּפִצִּים לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו בְּאֲמַת, שִׁתְּרַבּוּ הַבְּתִים עַד אֵין מִסְפָּר, עַל יְדֵי תוֹסֶפֶת שְׁכִינִים הַרְבֵּה דְקִדְשָׁה, וְנִזְכָּה פְּלַנּוּ לְכַנֵּס מַחוּץ לְפָנִים וְלְאֲסֹף הַבְּתִיתָה כָּל הַנְּפֻשׁוֹת הַנִּזְדַּחִים הַנְּשַׁפְּכִים בְּרָאשׁ כָּל חֻצוֹת. בְּעַל הַתְּמַלָּה יְחִוֵּס וְיִחַמַּל עָלֵינוּ וְעַלֵּיהֶם לְאֲסֹף וְדַחְנוּ וְלִקְבֹץ פּוֹרְנָה, וְלְהִבְיָאנוּ חֲדָרֵי הַקְדוּשִׁים, וְנִשְׁבַּעַה מְשׁוֹב בֵּיתוֹ וְכוּ, וּמַחְמַת הַנְּחִיּוֹתָה אֵי אֲפִשֶׁר לְהַאֲרִיךְ יוֹתֵר. דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַמְצַפֶּה לִישׁוּעָה. נִתָּן מִגְּרַסְטָלֵב. (עֵלִים לְתַרְפוּהָ מִכְתָּב קח)

הַאֲרוֹת עַל מַאֲמַר ”וַיִּבֶן ה’ אֱלֹקִים אֶת הַצִּלְעַ” (בְּסִימָן טז)

ט. ע”י תאוות האכילה ח”ו הוא הסתרת פנים.

וזה בחי' פגם הנפש ונפילת פני הכבוד ע”י תאוות אכילה של דור המדבר כמ”ש (במדבר יא) זכרנו את הדגה וכו' את הקישואים ואת האבטיחים וכו' ועתה נפשינו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו שאע”פ שהי' להם כל טוב וטעמו בו כל מה שרצו לטעום, מ”מ ע”י רוב תאוותם נפל פניהם ונתייבש נפשם, כי (משלי יג) בטן רשעים תחסר וכמ”ש (שם ג) מארת ה' בבית רשע בחי' מארת חסר, וע”כ כתיב בהם (שם במדבר יא) ותבער במ אש ה', ותאכל וכו' כי אש ה' הוא כבודו ית', בחי' (שמות נד) וכבוד ה' כאש אוכלת, שזה בחי' כבוד ה' שבא משום הסתלקות, משא”כ אצל הצדיקים המסתפקים במועט ושומחים בחלקם מתקיים מש”כ (משלי טו) לב שמח ייטיב פנים, הן פני עצמם, הן פני הכבוד העליון שזה בחי' (שם יג) צדיק אוכל לשובע נפשו וכמ”ש חז”ל (מ”ד במדבר כא) שהפסוק הזה עומד ומדבר ברות שכתוב בה ותאכל ותשבע ותותר שזה מדרך קדושת האכילה להשאיר מכל מה שאוכל ועי”ז מתברך וכדאי. בספר המדות (אכילה א) ממה שאתה אוכל תשייר וכו' שזה בחי' (שמות טז) והממעט לא החסיר בבחי' (תהלים לד) דורשי ה' לא יחסרו כל טוב.

תיקון הכללי

בהיותם מתי מספר. כלומר אנשי מספר “מועט” (מספר - רמז לספרה אחת בודדת, משא”כ “מספרים”), ונקראים מתי ע”ש המות ח”ו, כי בהיות מספר קטן, בין הרבה גוים היו בסכנת הכחדה מוחשית, ככבשה בין ע' זאבים. (וע”פ האמת - רמז שהמספר והצימצום - הם בחי' מיתה ודינים, והוא “מתי מספר”). **כמעט, וגרים בה.** מעט זמן גרו בה, האבות, כאברהם שירד למצרים, ויצחק לארץ פלשתים, ויעקב ובניו ירדו מצרימה [ומעשה אבות סימן לבנים]. ואע”פ לא הרהרו אחרי ה' והבטחתו. אי”נ **כמעט וגרים בה.** וגם כיום אע”פ שאנחנו גרים בה, אנחנו כגרים בה, כי ארדה”ב והאומות קובעים לנו, ואין אנו אדונים לעצמנו, וכן כל הזמן אנחנו במצב מלחמה, וכג”ר שלא הגיע למנוחה ולנחלה.

ויתהלכו מגוי אל גוי, וממלכה אל עם אחר. האבות סימן לבנים, גם לענין הגלות, וכמו שעד היום הזה אין לנו מנוחה בין האומות [ואפילו בארדה”ב של היום - חושדים בנו, ושונאים את נאמנותינו הכפולה, מה שיש לנו פינה בלב חמה מאד לארץ ישראל. וק”ו שאר האומות שממש שונאים אותנו בתכלית]. **ויתהלכו מגוי אל גוי.** רמז לשותדלותו שעד היום נהגת, וצריכים ללכת להתחנן לפקיד זה ולשר זה.

לא הניח אדם לעשקם. כלומר לא הפקיר אותם, והתנהג עמם בהשגחה פרטית גמורה, ולעת הצורך אף **ויוכח עליהם מלכים.** כמו שעשה לפרעה ולאבימלך, וכמ”ש (בראשית יב, יז) ויגע ה' את פרעה, וכתיב (שם כ, יח) כי עצור עצר בעד ... לבית אבימלך.

(מתוך תיקון הכללי בהוצאת נצה מאיר)

למה נגרע? אין שום יאוש בעולם כלל

פסח שני זה בחינת הבושה והשפוכות דמים שצריכין לסבל כדי לקשר בקצה התחתונה בקצה העליונה שזהו בחינת הנא”ו שבתורה האלהי שהוא בחינת שמים וכו'. כי אלו האנשים שהיו טמאים לפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח שבאו לשאל למה נגרע. אלו שאלו פהגן. ותקנו בזה הרבה מאד, כי נתגלגל זכות על ידם שנתגלה על-ידי זה למשה דין פסח שני שהוא תקון גדול שהוא בחינת המשכת דרך התשובה הג”ל, כי זה עקר שלמות התשובה שאפלו כשואגה האדם את עצמו שהוא רחוק מאד מה' יתברך וטמאתו עליו ממעשיו הרעים, אף-על-פי-כן יחזיק את עצמו ויבוא בקינה והכנעה לפני הצדיק האמת ולפני ה' יתברך וישאל על נפשו כמו ששאלו אלו האנשים שהיו טמאים ששאלו למה נגרע להקריב את קרבן ה' וכו'. כמו כן ישאל כל אדם על נפשו אם יודע בעצמו טמאתו ממעשיו שיבוא וישאל ואם נפשי מטמאה במעשי הרעים אף-על-פי-כן למה אגרע להקריב קרבן ה' דהיינו להתקרב לה' יתברך לעסק בתורה ולהתפלל וכו' שהוא בחינת קרבנות? כי בודאי יש לו תקנה גם-כן להתקרב לה' יתברך. ואז בודאי ימצא לו ה' יתברך תקון יודיע להצדיק כמו שהודיע למשה תקון הפסח שני שהוא פליאה נשגבה, כי עקר זמן הפסח הוא רק בשעת ציאת מצרים שאז דלג ה' יתברך על הקץ וגאלם. ואז עקר זמן הקרבת הפסח. ועל שם זה נקרא פסח לשון פטיחה ודלוג שדלג על הקץ, כי האיר עליהם אז הארה נפלאה וכנ”ל, אבל מי שהיה טמא ולא קרב את הפסח במועדו איך יזכה להקריב פסח עז? אבל ה' יתברך ברחמי גלה הסוד למשה על-ידי שאלת התשובה שאין שום יהודיע לו שהטמאים יקריבו פסח שני באיר בימי הספירה. ובהו הורה לנו דרך התשובה שאין שום יאוש בעולם כלל, כי אף-על-פי שעבר זמן של עקר התקון ואנחנו טמאים במעשיו עדין יש תקנה אפלו שלא בזמנו, כי יש תקונים נפלאים ונעלמים מאד שיכולים לתקן אותנו גם עתה ובכל יום ויום. ובלבד שלא ניאש עצמנו מצעקה ותפלה לשאל בכל פעם למה נגרע להקריב את קרבן ה' וכנ”ל. (ליקוטי הלכות אורח חיים ב הלכות ברכת הפירות ה)

ימית נת אסתר

חזרה בתשובה שלמה

להצלחת

ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובגשמיות

לעילוי נשמות

תמונת אסתר ע”ה

נלב”ע מ”ו שבט

ת.נ.צ.ב.ה.

נתן וצ’רנה בלאוואר ע”ה

ר' רפאל בן ר' משה ו”ל

ניב כהן בן ערנה

ליוונ הגון

הוצלחה ברוחניות ובגשמיות

לעילוי נשמות

שמואל בן אברהם כהן ו”ל